

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/52/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7618204693
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7618204693.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Maximovej a sudcov JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobkyne Mgr. L. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXXX/X, Z., právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Petra Rybára s.r.o., Kuzmányho 29, Košice, proti žalovanej Všeobecnej úverovej banke a.s., Mlynské nivy 1, Bratislava, právne zastúpenej Beňo & partners advokátska kancelária s.r.o., Námestie sv. Egídia 93, Poprad, o obnove konania vedeného Okresným súdom Spišská Nová Ves pod sp. zn. 16Csp 239/2017, o odvolaní žalovanej proti uzneseniu Okresného súdu Spišská Nová Ves z 25. februára 2020, č. k.8Csp/120/2018 - 147

rozhodol:

M e n í rozsudok v napadnutom výroku o trovách konania tak, že žalovanej priznáva náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

P r i z n á v a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom žalobu na obnovu konania vedeného Okresným súdom Spišská Nová Ves pod sp. zn. 16Csp/239/2017 zamietol (I) a stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal (II).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou žalobkyňa žiadala povoliť obnovu konania vedeného tamojším súdom pod sp. zn. 16Csp/239/2017 na tom skutkovom základe, že v tomto konaní bol dňa 18.01.2018 vydaný platobný rozkaz sp. zn. 16Csp/239/2017-23, ktorý jej však nebol doručený do vlastných rúk, a preto nemala možnosť podať voči nemu bez svojej viny opravný prostriedok. Konajúci súd podľa názoru žalobkyne neprihliadol na to, že úverová zmluva trpela vadami, pre ktoré žalovanému nebolo možné priznať nárok na plnenie v rozsahu úrokov a poplatkov. Uvedené rozhodnutie bolo poštovou doručovateľkou vydané jej synovi, ktorý jej ho zabudol odovzdať. O tom, že bol vydaný platobný rozkaz sa prvýkrát dozvedela od syna v máji 2018. Po zistení tejto skutočnosti žiadala súd o opätovné zaslanie napadnutého rozhodnutia pre pochybenie v doručovaní.

3. Súd prvej inštancie zistil, že Okresný súd Spišská Nová Ves v konaní sp. zn. 16Csp/239/2017 vydal 18. januára 2018 platobný rozkaz, ktorým zaviazal žalovanú (v súčasnom spore v postavení žalobkyne) na zaplatenie sumy 2.524,60 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % od 21.10.2017 do zaplatenia, trov konania vo výške 151,- Eur a trov právneho zastúpenia vo výške 264,22 Eur. Tento platobný rozkaz mal byť doručený žalobkyňi 23. januára 2018, preto nadobudol 8. februára 2018 právoplatnosť. Žalobkyňa namietala, že platobný rozkaz jej nebol doručený do vlastných rúk v súlade s ustanovením § 266 ods. 1 CSP, nakoľko tento za ňu prevzal jej syn X. R.. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie poukázal na § 397, § 398, § 400, § 403 ods. 1, 2, § 406, § 407, § 408, § 409, § 410, § 411 ods. 1, 2, § 414 a § 415 ods. 1 CSP a mal v konaní preukázané, že podpis na doručenke (zásielka s platobným rozkazom) nie je jej podpisom, pričom nebol dodržaný zákonný postup pri doručovaní platobného rozkazu zo strany poštovej doručovateľky, následkom čoho platobný rozkaz doposiaľ nenadobudol právoplatnosť. Keďže

žalobou na obnovu konania možno napadnúť len právoplatný platobný rozkaz (§ 397 a § 398 CSP) súd žalobu žalobkyne z dôvodu jej neprípustnosti zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 251, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods.1, 2 a § 257 CSP. Konštatoval, že v konaní bola úspešná žalovaná, keďže súd žalobu žalobkyne zamietol. Napriek tomu jej súd prvej inštancie nárok na náhradu trov konania nepriznal s odôvodnením, že v danom prípade by bolo neprímerané tvrdé, aby žalobkyňa, vzhľadom na jej minimálny podiel na vzniku sporu, žalovanému trovy uhrádzala. K uplatneniu nároku žalobkyňou na súde totiž došlo preto, lebo poštová doručovateľka nedodržala pri doručovaní súdnej zásielky zákonný postup. Tieto dôvody si pri rozhodovaní súdu vyžadovali individuálnu pozornosť a preto stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal.

4. Rozsudok vo výroku o trovách konania napadla v zákonnej lehote odvolaním žalovaná, ktorá navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne, ak bude mať podmienky na rozhodnutie vo veci za splnené, aby sám rozhodol tak, že žalovanej prizná plnú náhradu trov konania. Zároveň si uplatňuje nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolateľka uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. písm. h) CSP. Žalovaná je presvedčená, že v predmetnom konaní je pri rozhodovaní súdu o náhrade trov konania namieste postup v súlade s § 255 ods. 1 CSP. Počas celého konania si plnila svoju zákonnú povinnosť v zmysle § 167 ods. 2 CSP, písomne sa vyjadrila k uplatnenému nároku, uviedla vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojila listiny, na ktoré sa odvolávala a označila dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Nie je spravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, nezískal náhradu trov konania, ktoré pri tomto konaní dôvodne vynaložil. Poukazuje na to, že žalobkyňa si uplatnila svoj žalobný nárok prostredníctvom kvalifikovanej právnej pomoci - bola zastúpená právnym zástupcom; že žalobkyňa nebola úspešná z dôvodu svojho zavineného konania. Poukazuje aj na to, že žalobkyňa je tou stranou sporu, ktorá má v rukách to, koho označí za stranu v konaní, ako aj to, čo bude predmetom konania. Odvolateľka s poukazaním aj na ust. § 255 ods. 1 CSP a rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 6Co/ 170/2013 má za to, že za daného stavu má ako úspešná strana sporu nárok na náhradu trov konania a že podmienky na aplikáciu ustanovenia 257 CSP nie sú splnené.

5. K odvolaniu žalovanej podala písomné vyjadrenie žalobkyňa, ktorá s názorom žalovanej nesúhlasí a poukazuje na to, že aj napriek tomu, že predmetný platobný rozkaz fakticky nikdy nenadobudol právoplatnosť (čo bolo nesporne v konaní preukázané) v súdnom registri bola vyznačená doložka právoplatnosti. Žalobkyňa s uvedenými skutočnosťami preukázateľne oboznámila súd a požadovala opätovné doručovanie platobného rozkazu, avšak samotný súd odkázal žalobkyňu na podanie žaloby na obnovu konania. Preto nesúhlasí s názorom žalovanej, že žalobkyňa podala takúto žalobu nesprávne, pretože pri podávaní žaloby konala v súlade s usmernením samotného súdu. Je navyše nesporné, že žalobkyňa po prevzatí napádaného platobného rozkazu od svojho syna nemala inú možnosť nápravy, pretože iný riadny, ani mimoriadny, opravný prostriedok nebol v prejednávacom prípade prípustný. Nemala možnosť domáhať sa nápravy podaním odvolania, keďže nešlo o rozsudok ani o rozhodnutie vydané sudcom, uvedené v zákone. Žalobkyňa nemala možnosť domáhať sa nápravy podaním sťažnosti, keďže nešlo o uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom. V konečnom prípade žalobkyňa nemala ani možnosť domáhať sa nápravy podaním odporu proti platobnému rozkazu, keďže súd odmietol vykonať opätovné doručovanie platobného rozkazu, nakoľko v súdnom registri bolo vykázané riadne doručenie platobného rozkazu a s tým spojená doložka právoplatnosti. Ak by žalobkyňa proti takémuto rozhodnutiu podala odpor, s najväčšou pravdepodobnosťou by došlo k odmietnutiu takéhoto odporu, nakoľko pred tým, než by sa súd vôbec zaoberal obsahom odporu, by skontroloval, či sú splnené procesné podmienky pre jeho podanie, kedy by zistil, že takýto odpor smeruje proti platobnému rozkazu, ku ktorému už bola vyznačená doložka právoplatnosti. Pokiaľ samotný súd odmietol opakovane doručiť žalobkyňi platobný rozkaz s poukazom na to, že žalobkyňa v tom čase nepredložila relevantný dôkaz o tom, že platobný rozkaz nebol doručený do vlastných rúk (čo by bolo možné preukázať jedine znaleckým skúmaním), žalobkyňa musela v súlade s poučením konajúceho súdu podať žalobu na obnovu konania, nakoľko v opačnom prípade kým by došlo k vyhotoveniu znaleckého posudku, by mohlo dôjsť k uplynutiu lehoty na jej podanie. Je teda zrejmé, že aj napriek tomu, že materiálne podmienky pre nadobudnutie právoplatnosti platobného rozsudku nikdy neboli splnené, napádaný platobný rozkaz bol, a aj v súčasnosti z formálneho hľadiska je, právoplatným a vykonateľným rozhodnutím, ktoré je spôsobilým exekučným titulom. Ak teda formálne doposiaľ je v súdnom registri vyznačená doložka právoplatnosti, neexistuje iná možnosť nápravy, než formálnym zrušením napádaného platobného rozkazu v rámci konania o obnove konania. Preto nesúhlasí s názorom, že samotná žalobkyňa si zapríčinila neúspech v spore, keď podaná žaloba na obnovu konania smeruje proti rozhodnutiu, u

ktorého došlo k vyznačeniu právoplatnosti. Ak teda aj konajúci súd podanú žalobu zamietol, rozhodol správne, keď z dôvodov hodných osobitného zreteľa žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal. Navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napádanom rozsahu potvrdil ako vecne správne.

6. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadiska odvolaním uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné a nie sú podmienky na potvrdenie uznesenia (§ 378 CSP), ani na jeho zrušenie (§ 389 CSP), preto napadnuté uznesenie podľa § 388 CSP zmenil.

7. Odvolaním nebol napadnutý rozsudok vo výroku o veci samej, preto v tejto (odvolaním nenapadnutej) časti sa stal právoplatným a nebol v odvolacom konaní preskúmaný (§ 367 ods. 3 CSP).

8. Žalovaná svojimi odvolacími námietkami v intenciách uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP nastolila predmetom odvolacieho prieskumu správnosť právneho posúdenia jej nároku na náhradu trov konania z hľadiska aplikácie ust. § 255 a § 257 CSP. Vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval, avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav aplikoval, teda v skutkových okolnostiach z právnej normy vodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

9. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

10. Ustanovenia § 255 CSP až § 261 CSP upravujú predpoklady, za splnenia ktorých majú strany sporu (alebo tretie osoby) právo na náhradu trov konania, ktoré vynaložili. Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane konania, ktorej to priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybné zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

11. V prejednávannej veci proti žalovanej bola žaloba zamietnutá z hmotnoprávných dôvodov. Preto vo vzťahu žalobkyne a žalovanej prichádza do úvahy rozhodnutie o náhrade trov konania podľa zásady úspechu v konaní.

12. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

13. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

14. Súčasná právna úprava teda umožňuje úspešnému účastníkovi v spore nepriznať náhradu trov konania iba z dôvodov uvedených v ust. § 257 CSP.

15. Účelom § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného práva a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by vyplynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

16. Aplikácia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sice sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán konania a je treba vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť dopad takéhoto rozhodnutia aj na majetkové pomery oprávneného účastníka, teda tej strany sporu, ktorá by inak mala nárok na náhradu trov konania. Je potrebné si všímať aj okolnosti, ktoré viedli strany sporu k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní, teda nielen toho, ktorého by podľa všeobecného ustanovenia stihala povinnosť nahradiť trovy konania, ale i toho, ktorého majetková sféra by bola použitím tohto výnimočného ustanovenia dotknutá. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu.

17. Súd prvej inštancie dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanej vyvodzoval zo skutočnosti, že v danom prípade by bolo neprimerané tvrdé, aby žalobkyňa, vzhľadom na jej minimálny podiel na vzniku sporu, žalovanej trovy uhrádzala. K uplatneniu nároku žalobkyňou na súde totiž došlo preto, lebo poštová doručovateľka nedodrжала pri doručovaní súdnej zásielky zákonný postup. Tieto dôvody si pri rozhodovaní súdu vyžadovali individuálnu pozornosť a preto stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal.

18. Odvolací súd sa nestotožňuje so súdom prvej inštancie, ktorý vyššie uvedené skutočnosti vyhodnotil tak, že sú naplnené dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce v prejednávanej veci nepriznať žalovanej, ktorá bola v spore plne úspešná, nárok na náhradu trov. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa musia byť splnené kumulatívne dve podmienky, a to dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. V zmysle ustálenej judikatúry, napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2MCdo 17/2009, sp. zn. 5Cdo 67/2010, sp. zn. 3MCdo 46/2012, nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť (por. Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, str. 941). Odvolací súd zdôrazňuje, že pokiaľ v odvolaní žalovaná poukazuje na to, že žaloba bola proti nej zamietnutá z hmotnoprávných dôvodov, je pri rozhodovaní nutné na túto skutočnosť prihliadať. Žalovaná od začiatku sporu popierala svoju zodpovednosť a súd žalobu voči žalovanej zamietol. Zároveň odvolací súd akcentuje, že ustanovenie § 257 CSP neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami.

19. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej síce uviedla, že od súdu prvej inštancie požadovala opätovné doručovanie platobného rozkazu, avšak samotný súd ju odkázal na podanie žaloby na obnovu konania. Argumentovala, že proti platobnému rozkazu nemala možnosť domáhať sa nápravy podaním odvolania, keďže nešlo o rozsudok ani o rozhodnutie vydané sudcom a nemala možnosť domáhať sa nápravy ani podaním sťažnosti, keďže nešlo o uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom. Zároveň zdôraznila, že ak by žalobkyňa proti takémuto rozhodnutiu podala odpor, s najväčšou pravdepodobnosťou by došlo k odmietnutiu odporu, nakoľko k nemu už bola vyznačená doložka právoplatnosti. Ak teda formálne doposiaľ je v súdnom registri vyznačená doložka právoplatnosti, neexistuje iná možnosť nápravy, než formálnym zrušením napádaného platobného rozkazu v rámci konania o obnove konania. S uvedeným názorom sa odvolací súd nestotožňuje. Žalobkyni nič nebránilo trvať na svojej žiadosti voči súdu o opakované doručovanie platobného rozkazu; navyše, proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o odmietnutí odporu je prípustné odvolanie, preto by o takom odvolaní rozhodoval odvolací súd.

20. Podľa ust. § 357 písm. b) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o odmietnutí podania vo veci samej.

21. Podľa ust. § 123 ods. 2 CSP podanie vo veci samej je najmä žaloba, vzájomná žaloba, zmena žaloby, späťvzatie žaloby, odpor, odvolanie, dovolanie, a ak to z povahy veci vyplýva, aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia.

22. Neopodstatnené sú aj úvahy žalobkyne o nutnosti vykonať znalecké dokazovanie za účelom preukázania, že zásielku s platobným rozkazom prevzal jej syn (nie žalobkyňa), nakoľko z výsledkov dokazovania v tomto spore je zrejmé, že predmetná skutočnosť bola preukázaná svedeckými výpoveďami. Podstatná pri tom je predovšetkým je skutočnosť, že platobný rozkaz z 18. januára 2018, č. k. 16Csp/239/2017-23, nenadobudol právoplatnosť (bez ohľadu na to, že na platobnom rozkaze bola mylne vyznačená právoplatnosť) v dôsledku toho, že žalovanej (v tomto spore v postavení žalobkyne) nebol doručený do vlastných rúk. Z uvedeného dôvodu, ako správne konštatoval súd prvej inštancie, žalobu žalobkyne z dôvodu jej neprípustnosti zamietol (§ 397 a § 398 CSP), keďže žalobou na obnovu konania možno napadnúť len právoplatný platobný rozkaz. Neobstojí preto ani argumentácia žalobkyne, že podanie žaloby o obnovu konania bolo pre ňu za danej situácie jediným možným riešením.

23. V neposlednom rade odvolací súd upriamuje pozornosť na záver formovaný v náleze Ústavného súdu SR z 2. mája 2018, sp. zn. III. ÚS 98/2018, v zmysle ktorého nie je možné, aby súd dospel k vnútornému presvedčeniu, že je potrebné aplikovať ustanovenie § 257 a strane, ktorá by inak trovy získala, to neoznámil a táto by sa to dozvedela až z rozhodnutia. Súd v prípade použitia ustanovenia § 257 je povinný „vytvoriť procesný priestor“ umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu tohto ustanovenia, ktorý žalovaná v tomto spore nemala a svoj názor vyslovila až v odvolaní proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania.

24. Odvolací súd po preskúmaní pomeru úspechu strán zistil, že súd prvej inštancie nesprávne rozhodol o nároku žalovanej na náhradu trov konania. Žalobkyňa nemala v konaní úspech, pričom žalovaná bola úspešná v plnom rozsahu. Z uvedeného dôvodu žalovanej patrí náhrada trov prvoinstančného konania vo výške 100 %. O výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2, § 396 ods. 1 CSP. Žalovaná ako odvolateľka mala úspech v odvolacom konaní v plnom rozsahu, preto jej odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, a to z dôvodov uvedených v ust. § 420 a nasl. CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP.